

Het gestolen kristal

Amira Afuz

HOOFDSTUK 1

Sophie liep over het bospad met haar hondje Willow. Ze was erg moe van de lange dag op school.

Sophie zei: “Meester Jans gaf me vandaag een vijf voor mijn toets, terwijl ik alles goed had.”

Opeens begon Willow heel hard te blaffen.

“Shh, stil,” zei Sophie.

Ze keek om zich heen om te zien wat er aan de hand was.

Toen hoorde Sophie opeens stemmen verderop. Ze keek op en zag Ashley

met een paar andere kinderen over het bospad lopen.

“Kijk, daar is het zieligste kind van de klas,” zei Ashley.

Sophie zei niets, want ze was bang voor haar. Ashley zag dat Sophie bang was, rolde met haar ogen en liep verder met de anderen.

Toen ze weg waren, zuchtte Sophie opgelucht.

Ze wilde verder lopen, maar opeens hoorde ze beweging achter de bosjes. Sophie keek nieuwsgierig in de richting van het geluid.

Toen zag ze een dikke beer met kleren aan en een pet op.

Ze schrok zich rot. Haar handen begonnen te trillen. Ze was doodsbang, maar voordat ze de kans

had om weg te rennen, zei de beer:

“Wacht, voordat je wegrent, moet je mij met iets helpen.”

“Ging jij nou praten?” vroeg Sophie verbaasd.

“Uhm... nee,” zei de beer.

Sophie stond daar maar stil. Het leek alsof de wereld was gestopt.

Na een paar ongemakkelijke seconden vroeg de beer:

“Dus, wat is je naam?”

“Mijn naam is Sophie,” zei ze.

“Oké, mijn naam is Atlas,” zei de beer.

“Leuke naam,” dacht Sophie.

“Oké, Sophie, kom je met mij mee?” vroeg Atlas.

Sophie twijfelde even, maar ze ging toch met Atlas mee, dieper het donkere bos in.

Toen ze haar eerste stappen zette,
werd Sophie heel zenuwachtig. Alle
dieren in het bos waren opeens
verdwenen, alsof ze bang waren voor
Atlas.

Toen zag ze een egel. Sophie draaide
haar hoofd om en fluisterde tegen
Atlas:

“Wie is dat?”

Opeens zei de egel:

“Ik kan je horen, hoor. Ik ben niet
doof.”

Sophie schrok. Ze dacht dat alleen
Atlas kon praten.

De egel keek haar verbaasd aan.

“Ik ben niet de enige die kan praten,
hoor,” zei hij.

Sophie keek naar Atlas. Ze begon zich

**af te vragen hoeveel geheimen dit
vreemde bos nog meer had.**

HOOFDSTUK 2

“Wacht, hoe weet je dat?” zei Atlas zonder emotie.

“Wacht, wat?” zei Sophie. “Het was een grapje,” zei ze.

Atlas keek nerveus om zich heen.

“Kom met mij mee!” zei hij.

Voordat Sophie kon reageren, pakte Atlas haar hand en rende weg. Willow rende snel achter hen aan.

Sophie was heel verward. Ze kwamen

bij een klein huisje dat gemaakt was van hout en bladeren. Toen Atlas op het kleine deurtje klopte, deed een kat open.

De kat was verbaasd toen ze Atlas zag. “Oh, koning Atlas,” zei de kat. Sophie keek verbaasd naar Atlas. Ze vroeg zich af waarom de kat hem een koning noemde.

“Wacht, we moeten meteen weg,” zei Atlas.

Sophie keek hem verbaasd aan.

“Waarom?”

Atlas stond daar maar met zijn armen over elkaar. Na vijf minuten was hij het zat dat hij en Nyx steeds ruzie maakten.

“Stop, Nyx!” zei Atlas.

Nyx werd gelijk stil. Hij liep langzaam

naar de woonkamer en ging op de bank zitten met zijn hoofd in zijn handen.

Sophie en Nyx stonden daar maar in een ongemakkelijke stilte. Willow bleef dicht bij Sophie staan en keek nieuwsgierig naar Nyx.

“Voor wat ben ik hier dan?” vroeg Sophie.

Atlas zei dat Nyx het wel aan Sophie zou uitleggen.

“Absoluut niet! We hadden nog geen vijf minuten geleden ruzie!” zei Nyx. Het was stil. Heel erg stil. Sophie merkte het meteen. Geen vogels die floten, geen rivieren die stroomden, helemaal niets.

Sophie keek om zich heen. Zelfs Willow hield zich stil.